

David Zadražil – The Groundlings Theatre, United Kingdom.

Jako většina stáží pro studenty střední školy, byla i ta má pouhé tři týdny dlouhá. Možná byste si řekli, že to je spousta času. Já jsem však chování onoho času shledal matoucím a nepředvídatelným. Určitě to znáte. Když je něco dobré a zábavné, čas se rozhodne rozpohybovat obrovskou rychlostí, která se blíží rychlosti světla a všechno i všichni ostatní z minula upadnou v zapomnění. Ale pozor, tomu není tak vždy! Jakmile máte zažít něco nepříjemného, či nedej bože trapného, připadáte si, jako byste se blížili k singularitě. Gravitační pole té takzvané černé díry ohýbá nejen prostor, ale i čas a ten se zdánlivě nekonečně vleče a zdá se, že všichni naopak zažili rok za váš jediný špatný den. Pak jste jako v jiné době, jakoby vám nikdo ani nerozuměl, sami uvěznění v černobílém filmu.

Příprava na stáž začala více než půl roku před stáží samotnou, ve škole jsme měli několik hodin angličtiny navíc, kde jsme byli rozděleni do skupin, ve kterých jsme měli jet do různých míst, v mém případě tedy do přístavního města v jihozápadní Anglii – Portsmouth. Škola, která celou stáž organizuje, nám také přiřadila ke každé skupině vyučujícího, který jel s námi a mohli jsme se na něj otočit s jakýmkoliv problémem. Tímto bych tedy také chtěl vřele poděkovat paní učitelce Evě Dimitrišinové a Evě Weinlichové za to, že to s námi vydržely, a ještě si to i s námi dokázaly užít.

Dále nám projekt Erasmus+ poskytl přístup do online kurzu, kde jsme měli možnost vybrat si z několika různých cvičení na všechny oblasti jazyka, tedy od gramatiky, přes porozumění až po cvičení na výslovnost.

Tento program nám z grantu od Evropské unie zaplatil úplně všechno (ubytování, dopravu, MHD i stravování) dostali jsme i kapesné. Také jsme si zde prověřili naši úroveň angličtiny podle evropského standartu. Po stáži jsme nakonec tento test udělali ještě jednou.

Ty tři týdny, které jsem zažil v Anglii byly ukázkovým příkladem kdy se čas rozhodne letět jako rychle světlo a celé dny se mi připadaly jen jako pouhý okamžik, jen pár minut, za které to světlo překoná vzdálenost stovek tisíců kilometrů a zmizí v nekonečnu.

Samotná stáž nezačala nikde jinde, než na pražském letišti Václava Havla, kde jsme se sešli ráno celá skupina i s paní učitelkou a s dostatečným předstihem před odletem. Netrvalo však dlouho a plni očekávání jsme již seděli v letadle asi tak deset kilometrů nad povrchem planety zemské. Sotva jsme vystoupali a už se mi zdálo, že jdeme na přistání. Při průletu nad kanálem La Manche bylo krásně vidět obě pobřeží dřívějších nepřátel na život a na smrt, kteří

se později spojili pro lepší budoucnost. Anglie a Francie. Jedno pobřeží jako by se pořád rovně táhlo do nekonečna a to druhé se naopak klikatilo a jako by končilo jen po pár kilometrech, ale jakmile jsme popolétli jen o malinko dál, další kousíček onoho pobřeží se ukázal, jak se schovával za posledním útesem. Pomalu se nám odhalovala Anglie.

Po přistání jsme téměř okamžitě nasedli na vlak a zase byli na cestě. Další hodinka a půl uběhla dřív, než člověk mrkne a už jsme stáli na samém konci železnice. Octli jsme se na jednom z nejpozoruhodnějších nádraží, kde jsem kdy byl. Sotva se otevřely dveře vagonu, bylo cítit moře, ono nádraží totiž stálo na platformě postavené úplně na pobřeží. Z nádraží zrovna odjížděl trajekt směrem k ostrovu Wight. Jakmile vyjdete z nádraží, upoutá vaši pozornost HMS Nelson. Zrovna zapadalo slunce. Kousek před nádražím s lodí za zády na nás čekala Jessica z agentury, která nám podala základní informace a rozesadila nás do taxíků, které nás nočním městem odvezli na ubytování.

Jako jeden z velmi mála jsem byl ubytovaný pouze sám, což mi nevadilo, ale když jsem tak stál před dveřmi na Vernon Avenue 29, nervozita se ozvala. Trochu mi to ulehčil taxikář, který zazvonil na domovní zvonek. Nebylo cesty zpět. Zanedlouho se dveře otevřely a já překročil práh.

Další den jsem ráno stejně jako ostatní šel do zprostředkující organizace IBD, kde jsme měli úvodní přednášku, a nakonec jsme šli na procházku městem. V úterý jsme potom chodili do IBD po menších skupinkách, aby nás odvedli na do našich prací a ujistili se, že víme, jak se tam z našich domovů dostat.

Pracoval jsem ve společnosti Groundlings Theathere. Jak z názvu vypovídá, jedná se o divadlo, které stojí nedaleko centra města. Poznal jsem zde spoustu skvělých lidí, herců i spolupracovníků. Krom mě a jednoho kluka z naší školy, (ahoj Honzo) tady byly holky z Itálie, kluk z Maďarska a na poslední tři dny pár kluků ze Slovenska. Richard – náš šéf, je osoba na svém místě. Je vždy příjemný, nic pro něj není problém pomoci, vysvětlit či zopakovat.

Mou náplní práce zde bylo všechno možné, co vás napadne. Vzhledem k tomu, že jsem lyceista a nemám přímo zaměření, využil šéf mé schopnosti řešit problémy. Opravoval jsem, řezal i vrtal. Mailoval, prodával i dělal dokumentaci, dokonce (a to bylo

nejlepší) jsem si zahrál Britského vojáka z Napoleonských válek. Moje angličtina byla velmi dobrá, takže nemohu zhodnotit, jak jsem se zlepšil. Co ale můžu říct je, jak jsem si tam skvěle pokecal. Na rozličná témata o práci, politice dokonce i historii.

Pracoval jsem od devíti do pěti, s tím, že jsem měl hodinu pauzu na oběd, a to od jedné do dvou. Po práci jsem se většinou šel projít po večerním městě, či pobřeží. Každý víkend jsem pak využil na nějaký větší výlet. Ať už ty společné na sedm sester a do Londýna, nebo můj osobní okolo ostrovu Wight všechny jsem si maximálně užil.

Tři týdny utekly jak nic a už jsme dostávali certifikáty a gratulace, že jsme to zvládli. Netrvalo dlouho a už jsme byli doma. Co jsem si z Anglie odnesl? Hlavně jistotu, že to můžu zvládnout. Jistotu že se domluvím a přežiji i v cizině. Co je hlavní, našel jsem si nové přátele a kulturu. To pro mne dost znamená.